

בית המישפט זוכה בשדוש

ערכאות עיתונאי שפירסם

בטעות שם קטין

שהורשע ברצח

המישפט עורר עניין רב בציבור. צעיר, חבר בחוג מוסיקלי, נרצח בדקירות פראיות כתוצאה מסיכסוך בין נערים. הדוקרים נאשמו ברצח לפני בית המישפט המחוזי בתל-אביב. ביום מתן פסק הדין היה הכתב, המכסה את בית המישפט המחוזי בתל-אביב עבור הצהרון ידיעות אחרונות בחופש, ובמקומו נשלח הכתב משה רונן, שהוא מישפטן.

כשהגיע רונן לבית המישפט, הוא ראה כי שני עיתונאים אחרים מעיינים כבר בפסק-הדין ומעתיקים מחוכו לצרכיהם. גם הוא ניגש והעתיק את הרציון. בכתבתו שהתפרסמה בעיתון ב-14 בנובמבר 1978, צוינו פרטי המיקרה, עיקרי פסק-הדין, וגם שמו המלא של הקטין אשר הורשע ברצח.

אך הכתב, אשר מיהר בחריצות לכסות את פסק-הדין החשוב לא ידע, כי המישפט נערך כל הזמן בדלתיים סגורות, ורק חלקים של הכרעת הדין הותרו לפירסום. נשיא

עיתונאי רונן

טוב להיות מישפטן

בית המישפט המחוזי, בנימין כהן, שישב בראש הרכב השופטים שדנו בתיק כעב: "אנחנו מתירים לעיתונאים לעיין בתיק ולפרסם מתוכו, בלבד בשבוע צורה שהיא לא יפרסמו פרט העלול להביא לגילוי זהות של נאשם או עד. בלי לפגוע בכך, לא יתיר משרד הרישום לשום עיתונאי לעיין מבי לי שיתחום שהוא קרא את הסיגים האמורים אשר פסק-הדין הטיל על הפרסום."

פירסום כתום-לב. כאמור, כאשר קיבל רונן את פסק-הדין לידיו משני העיתונאים שעיינו בו לפניו, לא הסביר לו איש את הסיגים הללו. הוא לא נתבקש לחתום על מאומה, ואף לא הותרו אותו כי יש איסור פירסום שמות בתיק זה.

בתום-לב פירסם רונן את הכתבה בעיתונו, ומצא עצמו נאשם בעבירה של פירסום דיון בדלתיים סגורות, בניגוד לסעיף 40 (א) ו(ה)

טיול

בפרוטקציה

את אבן-יהודה, מושבה שקטה ומנומנת בשרון, מסעירה פרשת נסיעתה של אורנית בן-דוד לארצות-הברית. אורנית בת ה-16 עומדת לצאת בשבוע הקרוב יחד עם עוד כ-50 בני-נוער במשלחת ייצוגית מטעם מרכז-השילטון המקומי במסגרת חילופי נוער.

אורנית, ילידת המקום ותלמידת המגמה הריאלית בבית-הספר הדסים, נבחרה כנציגת אבן-יהודה עליידי... אמה, זיוה בן-דוד, שהיא יושבת-ראש ועדת-תרבות-חינוך באבן-יהודה.

על נסיעתה של אורנית הוחלט עוד ביולי 1981, בתיאום עם מנהל בית-הספר, זאב אלון, ועם ראש המועצה המקומית אבן-יהודה, לחושבי המקום נודע על נסיעתה של אורנית רק באוקטובר '81, בדרך מיקרה, כשאורנית סיפרה עליה ל חברתה.

הידיעה הסעירה את אחד ההורים, יואב דרכי, משכונת התימנים עין-יעקוב, שבשולי אבן-יהודה. לדעתו, בתו צמרת, שהיא בת כיתה של אורנית, מתאימה לנסיעה לא פחות. "ובכלל, הוא שאל, מי בחר באורנית, מתי, ועל סמך מה?" הקשר בין נסיעתה של אורנית לבין העובדה שאמה היא יושבת-ראש ועדת-החינוך והתרבות אינו מיקרי.

אפריה ברורה, תושבי אבן-יהודה, ובראשם האב הרועם, פתחו במאבק כדי למנוע את צירופה של אורנית למישר לחת. גם עסקני המערך במור שבה מצאו עניין רב בתקרית, והשתמשו בה כדי לנגח את ראש-המועצה ועוזריו, אנשי

טען יואב דרכי, אביה של צמרת, שהוא אב לשישה ילדים ומשמש איש תחזוקה בבית-הספר במושב: "גם לנו יש ילדים באותה הכיתה, ולנו לא הודיעו כלום. הלכתי לברר בהדסים, ואמרו לי שהאמא בסך הכל ביקשה חודש חופש ביגלל יציאתה של הבת לחוץ-לארץ, ולזה לא ידע עליה מאומה."

"כשניגשתי אל המועצה אמרה לי בגסות מזכירת ראש-המועצה: אני לא חייבת למסור לך מידע. זה לא ענייני!"

האב הגזעם הצליח שכנע גם הורים אחרים בכך שהם עדים לאפליה ברורה: "אני רוצה לדעת על סמך מה שלחו את הבת שלה? למה אף-אחד לא ידע עליה? למה לא הקימו ועדת-מיון, שתבחר מכל בני-הנוער של המושבה, הלומדים גם בבתי-ספר אחרים, את הנציג המתאים ביותר?"

אם אורנית בן-דוד היתה נבחרת בדרך זו, לא הייתי טוען מאומה. אבל ביגלל שהאמא שלה היא עסקנית חינוך וקרובה לצלחת, היא יכולה להחליט על דעת עצמה מי ייבחר לנסיעה? זו שערוריה ועזות-מצח!"

זיוה בן-דוד, שהיא גם בעלת קייטנת ילדים פרטית במושב, טענה שקיבלה את אישור מנהל בית-הספר הדסים לנסיעת בתה, כהוכחה היא מחזיקה ברשותה מיכתב-המלצה שהוא שיר-הלל

יו"ר ועדה בן-דוד

האם סידרה

תלמידה בן-דוד

טיול לבתה

לכישוריה של אורנית. המיכתב חתום עליידי מנהל בית-הספר ועליידי ראש המועצה המקומית.

"כשנתקבל המיכתב ממרכז-השילטון המקומי ביוני 1981, שבו נתבקשנו לבחור בתלמידים לנסיעה, חשבת שהבת שלי, אורנית, היא המתאימה ביותר להישלח לסיוור הנה" — אמרה בן-דוד. אך היא היתה זקוקה גם להמלצת בית-הספר.

לא כספי ציבור. זאב אלון, מנהל הדסים, סיפר שהאם פנתה אליו טלפונית ואמרה שבתה נבחרה עליידי מועצת אבן-יהודה לנסיעה לארצות-הברית. היא ביקשה את המלצתו לבחירה, ואישורו להיעדר רותה מבית-הספר. "ומאחר שהיא תלמידה טובה ונעימה", הסביר אלון, "אמרתי שאין לי כל התנגדות לכך. ואז הביאה הבת טופס של מרכז-השילטון המקומי, שבו נתבקשתי למלא חוות-דעת עליה. את טופס ההמלצה החם של מנהל בית-הספר העבירה האם לראש המועצה המקומית, 'ידעתי', היא אמרה, 'שאם הייתי חותמת בעצמי זה בטח היה נראה צורם למרכז-השילטון המקומי שיושבת-ראש ועדת-החינוך בן-דוד ממליצה על התלמידה בן-דוד. לכן ביקשתי את ראש-המועצה שיאשר'."

תגובת ראש-המועצה: "ברור שאם מנהל בית-הספר גותן המלצה כזו, אחתהם על כך גם אני. אבל שלא תהיה איהבנה — הנסיעה אינה על חשבון כספי-הציבור. ההורים משלמים את מלוא הסכום, כ-1100 דולר."

כשהתעורר זעמם של ההורים האחרים הורכבה, שבוע לפני הנסיעה, ועדת-מיון שבחרה בשלוש מועמדות. אורנית בן-דוד קיבלה את המקום הראשון, כתלמידה הראויה ביותר לייצג את ישראל במשלחת הנוער.

מנהל בית-הספר מסכים שאורנית מתאימה לנסיעה, אך הוא מצא טעם לפגם בצורה שבה נתקבלה ההחלטה: "ברור לי לגמרי שיש קמה ועדה. אורנית בן-דוד היתה נבחרת. היא משכמה ומעלה מבחינה חברתית ואינטלקטואלית. אך כשנודע לי שמספרים כאילו נשלחה עליידי בית-הספר, ביקשתי שלא יפרסמו דבר שהוא לא נכון." דא, "גליק" גדול. רק אחרי שהתלהטו הרוחות במושב הבינה זיוה בן-דוד שטעתה: "זו היתה טיפשות מצדי לא להקים ועדה. אבל שלא תהא טעות", היא הצהירה כנפגעת, "אני לא מרגישה כלל שהיא נוסעת על חשבון ליד אחר, ובכלל, כל הנסיעה הזו זה לא גליק" גדול. זה עולה כסף והיא מפסידה חודש לימודים." אך הנפגע האמיתי, האב יואב דרכי, הכריז: "אם בתי, צמרת, היתה נבחרת, הייתי מוכר את הבגדים שלי ונותן לה לנסוע. לדעתי הלידה של זיוה צריכה להיענש ולא לנסוע, כי היא צריכה ללמוד שעל דברים לא מקבלים פרס."

שקטה, בדרך המסוכנת של חיש מול ידית דלת הבית, כדי לגרום למותו של בעלה? לאנשי המישר טרה שחקרו את מרגלית לוי, לא היתה תשובה. הם רק ידעו, כי האשה חיברה ככל חשמלי לידית הדלת, וכאשר באה בתה ונגעה בידית, היא העופה למרחק. המתח החשמלי לא הספיק, כנראה, כדי להרוג אדם, למולה של הלידה.

כל מי שראה בשבועות האחרונים את הסרט איך לשגע את המורים ולהצליח בבחינות, שהור צג בתל-אביב, ידע בדיוק כיצד עלה הרעיון המזוה במוחה של גברת לוי.

באותו סרט מבצעת חבורת תל-מידים שובבים, תעלולים שונים כדי לשגע את מוריהם. בין יתר התעלולים מגלים התלמידים, כי מנהל בית-הספר קבעה בחדר-השירותים מכשיר מיוחד לגילוי עשן. כאשר תלמיד הסתגר שם ועישן סיגרטה, התחיל מייד להב-הב אור אדם בחדר-המנהלה, וי היא מיהרה לשירותים ותפסה את העברין בקלחת.

כך ייעשה למנהלת. כאשר נמאס הדבר לאחד התלמידים ה-

תקדים חשוב, ולא יותרה. היא עירערה על זיכורו של רונן לפני בית-המישפט המחוזי, אולם גם שלוש השופטים שישבו לדין שם, יהושע גרוס, חיים דבורין ואיתמר פפלי, סמכו את ידיהם על פסק-דינו של השופט שלו, ודחו את עירעורה של המדינה.

כאשר התברר למפקלית כי נקבע תקדים שגם לעיתונאי מותר לטעות, היא פנתה בבקשה לבית המישפט העליון כדי לאפשר לה לערער גם שם. ולבטל את רוע-הגזירה. אך השופט משה לנדוי, נשיא בית-המישפט העליון, שרן בבקשה, דחה אותה ובכך חתם את העניין. הוא ציין כי נראים לו נימוקיו של שופט-השלום, ובדין זיכורו של העיתונאי במיקרה זה.

דרכי אדם

מושל מהסרטים

האשה חשודה כי ניסתה

לרצוח את בעלה, וכמו

בפרט הישממה את

ידית דלת הכניסה

מדוע תבחר אשה, עקרת-בית